

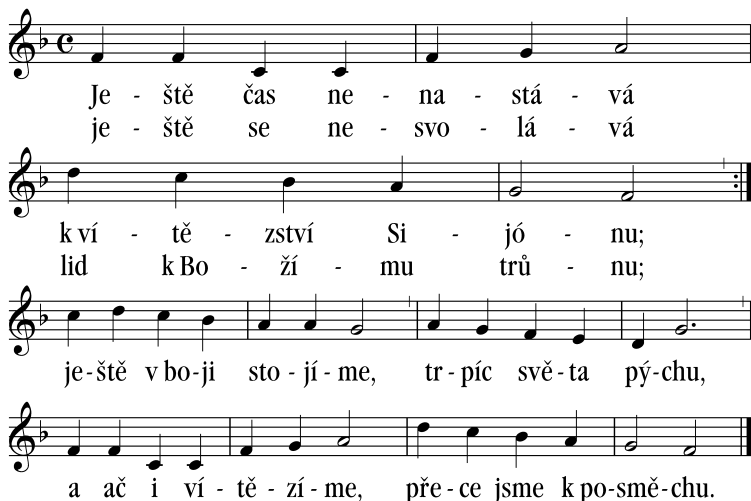
JEŠTĚ ČAS NENASTÁVÁ

TEXT: JOHANN ANASTASIUS FREYLINGHAUSEN 1737

475

HUDBA: FRANUSŮV KANCIONÁL 1505

NÁPĚV 8, 115

Je - ště čas ne - na - stá - vá
je - ště se ne - svo - lá - vá
k ví - tě - zství Si - jó - nu;
lid k Bo - ží - mu trů - nu;
je - ště v bo - ji sto - jí - me, tr - píc svě - ta pý - chu,
a ač i ví - tě - zí - me, pře - ce jsme k po - smě - chu.

2. Ještě lidu Božimu den Páně nepřišel, / v němž by k pomstě zlostnému soud veřejný vyšel; / ještě krve dítek svých / mstít Bůh nepovstává, / a slušný pokoj věrných dosud nenastává.
3. Lid tvůj z tvé lásky svatý všude je soužený, / světu se zdá prokletý a jak vyvržený: / aj, klesá v svém vězení / a harfy své skrývá, / přece však vroucné zření k tvému městu mívá.
4. Ještě s pláčem rozsívá, nevída obilí: / v pleť neodpočívá, ač se koukol sílí; / však si srdečně žádá / žně tvé dočekati, / a prv než se svět nadá, snopy své sbíratí.
5. Než, co ještě nemáme, proto nám nezhyne; / i život na to dáme, že slib tvůj nemine: / řeč tvá věrná zůstává, / Tys sám spravedlivý; / Duch tvůj nám znáti dává, žes věčně pravdivý.
6. Již se žeň bílá blíží, boj se dokonává; / již se mhy mrákot níží, již slunce povstává: / již k vítězství zpíváme, / vidouc, že se všech stran / houfy svých věrných známé shromažďuje náš Pán.